

Częstochowa, dnia 10 sierpnia 2022 r.

Postanowienie

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie
w składzie orzekającym:**

Przewodniczący: Zenon Ułamek (spr.)

Członkowie: Piotr Palutek

Marek Skopicz-Radkiewicz

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 sierpnia 2022 r. wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności odwołania Towarzystwa na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu od decyzji Prezydenta Miasta Zawiercie z dnia 10 marca 2021 r. nr sprawy: WOŚ.6220.17.2020, nr dokumentu: WOŚ.6220.17.22.2020.ADT orzekającej o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa instalacji do produkcji paliwa alternatywnego RDF o mocy produkcyjnej 100 tys. ton rocznie w Zawierciu przy ul. Podmiejskiej” planowanego do realizacji w granicach działki oznaczonej geodezyjnie numerem ewidencyjnym 1095/36 (obr. Marciszów).

działając na podstawie art. 156 § 1 pkt. 2, art. 157 § 1, art. 158 § 1 w związku z art. 126 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, z późn.zm.) orzeka:

Stwierdzić z urzędu nieważność postanowienia

Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności odwołania Towarzystwa na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu od decyzji Prezydenta Miasta Zawiercie z dnia 10 marca 2021 r. nr sprawy: WOŚ.6220.17.2020, nr dokumentu: WOŚ.6220.17.22.2020.ADT orzekającej o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa instalacji do produkcji paliwa alternatywnego RDF o mocy produkcyjnej 100 tys. ton rocznie w Zawierciu przy ul. Podmiejskiej” planowanego do realizacji w granicach działki oznaczonej geodezyjnie numerem ewidencyjnym 1095/36 (obr. Marciszów).

UZASADNIENIE

Prezydent Miasta Zawiercie decyzją z 10 marca 2021 r. nr sprawy:

WOŚ.6220.17.2020, nr dokumentu: WOŚ.6220.17.22.2020.ADT orzekł o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa instalacji do produkcji paliwa alternatywnego RDF o mocy produkcyjnej 100 tys. ton rocznie w Zawierciu przy ul. Podmiejskiej” planowanego do realizacji w granicach działki oznaczonej geodezyjnie numerem ewidencyjnym 1095/36 (obr. Marciszów).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyły Towarzystwo Miłośników Ziemi Zawierciańskiej oraz Towarzystwo na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu.

Po rozpatrzeniu odwołania Towarzystwa Miłośników Ziemi Zawierciańskiej Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z dnia 20 maja 2021r. nr SKO.4102.35.2021 utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Zawiercia.

Natomiast po rozpatrzeniu odwołania Towarzystwa na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu decyzją z dnia 18 maja 2021 r. nr SKO.4102.26.2021 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie umorzyło postępowanie odwoławcze.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z 22 października 2021 r., sygn. akt II SA/GI 838/21, na skutek skargi wniesionej przez Towarzystwo na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu, uchylił decyzję Kolegium z 18 maja 2021. nr SKO.4102.26.2021. Powyższy wyrok uprawomocnił się 10 grudnia 2021 r.

Na skutek uchylenia decyzji z 18 maja 2021 r. nr SKO.4102.26.2021 Kolegium postanowieniem z 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 stwierdziło niedopuszczalność odwołania Towarzystwa na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu

W dniu 20 maja 2022 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie skierowało do stron postępowania zawiadomienie o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności odwołania Towarzystwa na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu od decyzji Prezydenta Miasta Zawiercie z dnia 10 marca 2021 r. nr sprawy: WOŚ.6220.17.2020, nr dokumentu: WOŚ.6220.17.22.2020.ADT orzekającej o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa instalacji do produkcji paliwa alternatywnego RDF o mocy produkcyjnej 100 tys. ton rocznie w Zawierciu przy ul. Podmiejskiej” planowanego do realizacji w granicach działki oznaczonej geodezyjnie numerem ewidencyjnym 1095/36 (obr. Marciszów).

Następnie w dniu 30 czerwca 2022 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie wydało decyzję nr SKO.4102.42.2022 w której orzekło stwierdzić z urzędu nieważność decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 20 maja 2021 r. nr SKO.4102.35.2021 utrzymującej w mocy decyzję Prezydenta Miasta Zawiercie z dnia 10 marca 2021r. nr sprawy: WOŚ.6220.17.2020, nr dokumentu: WOŚ.6220.17.22.2020.ADT orzekającej o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa instalacji do produkcji paliwa alternatywnego RDF o mocy produkcyjnej 100 tys. ton rocznie w Zawierciu przy ul. Podmiejskiej” planowanego do realizacji w granicach działki oznaczonej geodezyjnie numerem ewidencyjnym 1095/36 (obr. Marciszów).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze rozpatrując sprawę, zważyło co następuje:

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie po zbadaniu i rozpatrzeniu niniejszej sprawy postanowiło stwierdzić z urzędu nieważność postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności odwołania Towarzystwa na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu od decyzji Prezydenta Miasta Zawiercie z dnia 10 marca 2021 r. nr sprawy: WOŚ.6220.17.2020, nr dokumentu: WOŚ.6220.17.22.2020.ADT orzekającej o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa instalacji do produkcji paliwa alternatywnego RDF o mocy produkcyjnej 100 tys. ton rocznie w Zawierciu przy ul. Podmiejskiej” planowanego do realizacji w granicach działki oznaczonej geodezyjnie numerem ewidencyjnym 1095/36 (obr. Marciszów).

Podejmując niniejsze rozstrzygnięcie zważono, co następuje.

W przedmiotowym postępowaniu mamy do czynienia z instytucją wzruszenia ostatecznego postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 objętego zasadą trwałości wyrażoną w art. 16 § 1 K.p.a. Tego rodzaju postanowieniom przypisuje się przymiot domniemania prawidłowości. Ich wzruszenie może nastąpić tylko w ściśle określonych przypadkach przewidzianych przepisami Kodeksu lub ustaw szczególnych. Potwierdzeniem powyższego jest między innymi wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 stycznia 2018 r. w sprawie sygn. akt VII SA/Wa 780/17 w myśl którego *„Postępowanie administracyjne w trybie stwierdzenia nieważności ma charakter wyjątkowy, służy bowiem wyeliminowaniu z obrotu prawnego rozstrzygnięć dotkniętych najcięższymi kwalifikowanymi wadami, których zamknięty katalog został zawarty w art. 156 § 1 k.p.a. Stwierdzenie nieważności decyzji (postanowienia) stanowi wyjątek od zasady trwałości decyzji ostatecznych wyrażonej w art. 16 § 1 k.p.a. W postępowaniu prowadzonym w trybie stwierdzenia nieważności, organ ma obowiązek rozpatrzyć sprawę w granicach określonych w art. 156 § 1 k.p.a., a zatem nie może rozpatrywać sprawy, co do jej istoty, tak jak w postępowaniu zwykłym. Działanie organu w tym trybie ogranicza się do oceny kwestii ściśle prawnych, czyli do ustalenia czy badana decyzja (postanowienie) dotknięta jest którąś z wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a., przy czym taka ocena dokonywana jest w oparciu o stan faktyczny i prawny z daty wydania kwestionowanej decyzji, a organ rozpoznając sprawę w trybie stwierdzenia nieważności nie jest uprawniony do czynienia samodzielnych ustaleń dotyczących stanu faktycznego sprawy”*.

W tym miejscu Skład Orzekający Kolegium chciałby przytoczyć treść art. 126 K.p.a. zgodnie z którym *„Do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy art. 105, art. 107 § 2-5 oraz art. 109-113, a do postanowień, od których przysługuje zażalenie, oraz do postanowień określonych w art. 134 - również art. 145-152 oraz art. 156-159, z tym że zamiast decyzji, o której mowa w art. 151 § 1 i art. 158 § 1, wydaje się postanowienie”*. W nawiązaniu do treści wyżej przytoczonego przepisu art. 126 K.p.a.

w doktrynie prawa administracyjnego wskazuje się zgodnie, że „W stosunku do postanowień, od których przysługuje zażalenie oraz do postanowień stwierdzających niedopuszczalność odwołania oraz uchybienie terminu do wniesienia odwołania, art. 126 k.p.a. odsyła do przepisów dotyczących: 1) wznowienia postępowania (art. 145-152 w zw. z art. 126 k.p.a.); 2) przesłanek stwierdzenia nieważności postanowienia (art. 156 w zw. z art. 126 k.p.a.); 3) postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności postanowienia (art. 157 w zw. z art. 126 k.p.a.); 4) rozstrzygnięcia w sprawie stwierdzenia nieważności postanowienia (art. 158 w zw. z art. 126 k.p.a.); 5) dopuszczalności wstrzymania wykonania postanowienia (art. 159 w zw. z art. 126 k.p.a.)” (tak M. Karpiuk, P. Krzykowski, A. Skóra, Kodeks postępowania administracyjnego - Komentarz LEX 2020). Ponadto w doktrynie prawa administracyjnego zauważa się, iż „Zastosowanie nadzwyczajnych trybów weryfikacji może być natomiast zasadne w odniesieniu do kończących postępowanie postanowień stwierdzających uchybienie terminowi do wniesienia odwołania lub niedopuszczalność odwołania (art. 134), gdyż ich wydanie zamyka drogę do rozpoznania sprawy w instancji odwoławczej, a wzruszenie – na powrót taką możliwość otwiera, uchylając zarazem cechę ostateczności decyzji wydanej w pierwszej instancji” (tak H. Knysiak-Sudyka, Kodeks postępowania administracyjnego - Komentarz LEX 2019). Dodatkowo w doktrynie prawa administracyjnego podkreśla się, że „Katalog wad usprawiedliwiających stwierdzenie nieważności postanowienia musi być ustalony na podstawie art. 156 § 1 w zw. z art. 126, przy czym przewidziane w art. 156 § 1 pkt 2 wydanie aktu bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa w odniesieniu do postanowień oznacza, że postanowienie wydane zostało bez umocowania w ustawie procesowej lub z rażącym naruszeniem przepisów będących podstawą do jego wydania” (tak H. Knysiak-Sudyka, Kodeks postępowania administracyjnego - Komentarz LEX 2019). Powyższe wskazania doktryny prawa administracyjnego znajdują w pełni potwierdzenie także w orzecnictwie sądowym zgodnie z którym „Z mocy art. 126 k.p.a. do oznaczonej grupy postanowień stosuje się odpowiednio m. in. przepis art. 156 k.p.a. Do tej grupy postanowień należą postanowienia organu odwoławczego wydawane na podstawie art. 134 k.p.a., tj. postanowienie stwierdzające uchybienie terminu do wniesienia odwołania i postanowienie stwierdzające niedopuszczalność odwołania. Te postanowienia są ostateczne” (tak wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 grudnia 2014 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1196/13). Podobnie wskazał także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17 sierpnia 2017 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 2431/16 w myśl którego „Postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności tylko wówczas może być prowadzone, gdy dotyczy decyzji administracyjnej, a na podstawie art. 126 k.p.a., gdy dotyczy postanowienia, na które służy zażalenie oraz postanowienia określonego w art. 134 k.p.a., tj. stwierdzającego niedopuszczalność odwołania oraz uchybienie terminowi do jego wniesienia”.

Z uwagi więc na powyższe wskazania należy przytoczyć w tym miejscu treść art. 156 §1 i §2 K.p.a. określającego przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji

administracyjnej „§ 1. Organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości;
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco;
- 4) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie;
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

§ 2. Nie stwierdza się nieważności decyzji z przyczyn wymienionych w § 1, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne”.

Ponadto w myśl art. 157 § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego „§ 1. Właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze - ten organ. § 2. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu”.

Dodatkowo zgodnie z art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego „§ 1. Rozstrzygnięcie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji następuje w drodze decyzji. Przepisów o milczącym załatwieniu sprawy nie stosuje się”.

W związku z czym przed podjęciem rozstrzygnięcia w sprawie stwierdzenia nieważności postanowienia należy w pierwszej kolejności ustalić czy przedmiotowe postanowienie:

- wydane zostało z naruszeniem przepisów o właściwości - pkt 1
- wydane zostało bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa - pkt 2
- dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco - pkt 3,
- zostało skierowane do osoby niebędącej stroną w sprawie - pkt 4,
- było niewykonalne w dniu jego wydania i jego niewykonalność ma charakter trwały - pkt 5,
- w razie jego wykonania wywołałoby czyn zagrożony karą - pkt 6,
- zawiera wadę powodującą jego nieważność z mocy prawa – pkt 7,

a w przypadku konkluzji pozytywnej, czy nie zachodzi przesłanka negatywna do stwierdzenia nieważności (art. 156 § 2 K.p.a.).

Zdaniem Składu Orzekającego Kolegium podstawą stwierdzenia nieważności w niniejszej sprawie jest art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. stanowiący, że organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Należy bowiem zauważyć, że w dniu 10 marca 2022 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie wydało postanowienie nr SKO.4102.6.2022 w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności odwołania

Towarzystwa na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu od decyzji Prezydenta Miasta Zawiercie z dnia 10 marca 2021 r. nr sprawy: WOŚ.6220.17.2020, nr dokumentu: WOŚ.6220.17.22.2020.ADT orzekającej o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa instalacji do produkcji paliwa alternatywnego RDF o mocy produkcyjnej 100 tys. ton rocznie w Zawierciu przy ul. Podmiejskiej” planowanego do realizacji w granicach działki oznaczonej geodezyjnie numerem ewidencyjnym 1095/36 (obr. Marciszów). W uzasadnieniu niniejszego postanowienia z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie wskazało, że *„w obrocie prawnym funkcjonuje, wydana na skutek odwołania Towarzystwa Miłośników Ziemi Zawierciańskiej, decyzja ostateczna Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 20 maja 2021r. nr SKO.4102.35.2021 utrzymująca w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Zawiercia z dnia 10 marca 2021r. nr sprawy: WOŚ.6220.17.2020. W związku z tym odwołanie Towarzystwo na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu od ww. decyzji organu pierwszej instancji jest niedopuszczalne. Niedopuszczalne jest bowiem, aby organ odwoławczy rozstrzygał w przedmiocie tego samego przedmiotu uprzednio zatwierzonego decyzją ostateczną”*. Ponadto w uzasadnieniu niniejszego postanowienia z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie zauważyło, że *„Decyzja ostateczna ma powagę rzeczy osądzonej co do tego, co w związku z podstawą prawną stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, tj. podstawy prawnej, podstawy faktycznej i treści żądania strony (tożsamość podmiotowa i przedmiotowa). Zatwierzenie sprawy przez organ administracji decyzją ostateczną stwarza powagę rzeczy osądzonej („res iudicata”), która uniemożliwia ponowne rozstrzygnięcie tej samej sprawy, chyba że poprzednia decyzja zostanie wzruszona w jednym z nadzwyczajnych trybów przewidzianych w przepisach prawa”*. Jako, że w dniu 30 czerwca 2022 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie wydało decyzję nr SKO.4102.42.2022 w której orzekło stwierdzić z urzędu nieważność decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 20 maja 2021 r. nr SKO.4102.35.2021 utrzymującej w mocy decyzję Prezydenta Miasta Zawiercie z dnia 10 marca 2021r. nr sprawy: WOŚ.6220.17.2020, nr dokumentu: WOŚ.6220.17.22.2020.ADT orzekającej o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa instalacji do produkcji paliwa alternatywnego RDF o mocy produkcyjnej 100 tys. ton rocznie w Zawierciu przy ul. Podmiejskiej” planowanego do realizacji w granicach działki oznaczonej geodezyjnie numerem ewidencyjnym 1095/36 (obr. Marciszów) toteż odpadła tym samym podstawa prawna wydania przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie postanowienia z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności odwołania Towarzystwa na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu od decyzji Prezydenta Miasta Zawiercie z dnia 10 marca 2021 r. nr sprawy: WOŚ.6220.17.2020, nr dokumentu: WOŚ.6220.17.22.2020.ADT. Dlatego też mając na uwadze fakt, iż została stwierdzona z urzędu nieważność decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 20 maja 2021 r. nr SKO.4102.35.2021 toteż należy bezspornie uznać, że wydanie przez Samorządowe Kolegium

Odwoławcze w Częstochowie postanowienia z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 nastąpiło bez podstawy prawnej i z rażącym naruszeniem prawa w postaci art. 134 k.p.a. W orzecznictwie sądowym wskazuje się, że „Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Na tle tej regulacji, w kontekście użytego w ww. przepisie nieostrego pojęcia rażące naruszenia prawa, tak w doktrynie jak i w orzecznictwie sądów administracyjnych za rażące naruszenie prawa uznaje się pogwałcenie zasad ogólnych k.p.a. Uważa się przy tym, że o tym, czy miało miejsce rażące naruszenie prawa, decyduje przede wszystkim oczywistość tego naruszenia. W odniesieniu do przepisów o postępowaniu administracyjnym za rażące ich naruszenie przyjmuje się oczywiście niezastosowanie lub nieprawidłowe zastosowanie zasad ogólnych postępowania administracyjnego. Akcentuje się jednocześnie, że chodzi o wady wyjątkowo ciężkie, które należy usunąć przez unicestwienie obciążonej tymi wadami decyzji administracyjnej (tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 czerwca 2022 r. w sprawie sygn. akt VII SA/Wa 826/22). Z kolei Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 1 czerwca 2022 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1719/19 zauważył, że „Cechą rażącego naruszenia prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. jest to, że treść decyzji pozostaje w oczywistej sprzeczności z określoną normą prawną przez proste ich zestawienie ze sobą w ten sposób, iż powstają skutki niemożliwe do zaaprobowania w praworządnym państwie. Rażące naruszenie to takie, które koliduje z zasadą praworządnego działania organów administracji publicznej w demokratycznym państwie prawnym urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej”. Ponadto na gruncie rozpoznawanej sprawy należy przytoczyć wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 kwietnia 2005 r. w sprawie sygn. akt OSK 1230/04 zgodnie z którym „Wniesienie odwołania od decyzji organu I instancji przez dwie lub więcej stron postępowania administracyjnego nakłada na organ odwoławczy obowiązek ich łącznego rozpatrzenia w jednym terminie. Niedopełnienie obowiązku łącznego rozpoznania wszystkich odwołań stron skutkuje tym, że decyzja taka dotknięta jest wadą nieważności w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. (jako wydanej bez podstawy prawnej)”. Podobnie wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1198/09 w myśl którego „Wniesienie odwołania od decyzji organu I instancji przez dwie lub więcej stron postępowania administracyjnego nakłada na organ odwoławczy obowiązek ich łącznego rozpoznania w jednym terminie. Niedopuszczalne jest jednocześnie po wydaniu decyzji przez organ odwoławczy podejmowanie kolejnego rozstrzygnięcia w tej samej sprawie. W sytuacji podjęcia decyzji przez organ odwoławczy wyłączona jest bowiem możliwość rozpoznania innych dotychczas nierozpoznanych odwołań i ponownego rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu odwoławczym. W takiej sytuacji aby rozpoznać wszystkie prawidłowo złożone w terminie odwołania, obowiązkiem organu administracji II instancji jest spowodowanie wszczęcia z urzędu postępowania w trybie nadzwyczajnym stwierdzenia nieważności decyzji, zmierzającego do wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji podjętej na skutek rozpoznania jednego z kilku złożonych odwołań.

Dopiero po uchyleniu takiej decyzji można zrealizować obowiązek łącznego rozpoznania wszystkich wniesionych odwołań". Ponadto Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 października 2017 r. w sprawie sygn. akt I OSK 892/17 podkreślił, że „Jeżeli organ przesądził decyzją ostateczną co do zasady o uprawnieniu strony, to decyzja późniejsza, stwierdzająca brak takich uprawnień, może zapaść jedynie po wzruszeniu decyzji wcześniejszej. Naruszenie tej reguły jest zagrożone sankcją nieważności (art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.)”. W związku z czym zdaniem Składu Orzekającego Kolegium w rozpoznawanej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa tj. art. 134 k.p.a. w wyniku którego powstały skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności. Ponadto należy zauważyć, iż w rozpoznawanej sprawie nie zaistniały przesłanki negatywne stwierdzenia nieważności postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022, o których mowa w art. 156 § 2 k.p.a. tj. upływ czasu i nieodwracalne skutki prawne. Przedmiotowe postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie nr SKO.4102.6.2022 zostało bowiem wydane w dniu 10 marca 2022 r. wobec czego od dnia jego wydania nie upłynęło jeszcze dziesięć lat. Ponadto postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 nie wywołało także nieodwracalnych skutków prawnych.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić z urzędu nieważność postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie z dnia 10 marca 2022 r. nr SKO.4102.6.2022 w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności odwołania Towarzystwa na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu od decyzji Prezydenta Miasta Zawiercie z dnia 10 marca 2021 r. nr sprawy: WOŚ.6220.17.2020, nr dokumentu: WOŚ.6220.17.22.2020.ADT orzekającej o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa instalacji do produkcji paliwa alternatywnego RDF o mocy produkcyjnej 100 tys. ton rocznie w Zawierciu przy ul. Podmiejskiej” planowanego do realizacji w granicach działki oznaczonej geodezyjnie numerem ewidencyjnym 1095/36 (obr. Marciszów).

Niniejsze postanowienie strona może zaskarżyć w drodze wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy skierowanego do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia (art. 141 § 1 i 2 k.p.a. w związku z art. 127 § 3 k.p.a. oraz art. 144 k.p.a.). Jeżeli strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę na postanowienie w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia stronie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie.

Zgodnie z art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329, z późn. zm.) – zwanej dalej p.p.s.a, skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności,

- 2) oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy,
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

Wpis stały od skargi wynosi 200 zł.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.). Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.). W myśl art. 254 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego (§2).

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO
mgr Piotr Palutek

Skład orzekający:

Przewodniczący Składu Orzekającego

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO
mgr Zenon Uramek

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO
mgr Marek Skopiecz-Radkiewicz

Otrzymują

1. Towarzystwo na rzecz Ziemi z siedzibą w Oświęcimiu;
2. Towarzystwo Miłośników Ziemi Zawierciańskiej;
3. - pełnomocnik Zakładu Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. z siedzibą w Zawierciu;
4. Gmina Zawiercie;
5. Prezydent Miasta Zawiercie;
6. aa

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach,
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Zawierciu,
3. Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Wód Polskich w Poznaniu,
4. Marszałek Województwa Śląskiego.